

РЕШЕНИЕ

№ 974

гр. Варна, 20.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, XI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Св. Стоянов

при участието на секретаря Нина Ив. Иванова
като разгледа докладваното от Николай Св. Стоянов Гражданско дело № 20223100100018 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предмет на делото е иск на В. АП. В., ЕГН***** с адрес гр. Варна, ул. „****“ №*, ет.*, ап.*, с правно основание на иска чл.21, ал.4 от СК, за **признаване за установено** в отношенията между страните, че отв. Р. ИВ. В., ЕГН*****, с адрес гр.Варна, ул.,****“ №*, ет.*, ап.*, **не притежава собственост** върху апартамент №23 в гр. Варна, ул. „****“ №*, ет.*, съставляващ самостоятелен обект с идентификатор №10135.1502.57.3.23, по КК и КР на гр. Варна, одобрени със Заповед №РД-18-98/10.11.2008г. на изп. д. на АГКК-Варна, при граници както следва: на същия етаж: ид. №10135.1502.57.3.22 и ид. №10135.152.57.3.24, под обекта: ид. №10135.1502.57.3.19; над обекта: ид. №10135.1502.3.27, ведно с прилежащите избено помещение №23 и съответните идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху дворното място, **поради пълна липса на съвместен принос в придобиването на имота**, придобит по време на брака между страните, с договор за издръжка и гледане, отразен в НА №28/17.12.1992г., том 32, нот. дело №9376/1992г. на н-с при ВРС, по който в полза на праводателя С. С. Д. бил престириал само ищеца.

Ищецът твърди, че страните по делото са бивши съпрузи, сключили брак (втори) през 1990г., който бил прекратен с развод през 2021г. Твърди още, че през брака, с договор за издръжка и гледане, отразен в НА №28/17.12.1992г., тогавашните съпрузи са придобили от С. С. Д., майка на ищеца, правото на собственост върху процесния апартамент №23 в гр. Варна, ул.

„***“ №*, ет.*, срещу задължение за издръжка и гледане.

Въпреки законовата презумпция на СК обаче ищецът твърди, че имотът е бил придобит само от него, защото само и единствено той престоирал лична и материална издръжка в полза на праводателката. Обратното – ответницата не е участвала изобщо в гледането и издръжката, не е полагала каквито и да било грижи, както с финансови средства, така и с труд, по отношение на майката и праводателка, които грижи да са израз на съвместен принос в придобиването на апартамента, по смисъла на чл.21 ал.2 СК. Твърди, че от 1992г. до 1995-6г. отношенията между майката и съпругата на ищеца били хладни и те почти не общували, а след 1995-6г. ответницата заминала за Гърция, дезитересирала се от семейството и тогава на практика настъпила фактическата раздяла. От този момент ответницата не предоставяла никакви лични или финансови грижи за семейството, особено за майката на ответника, с която не поддържала контакт дори и по телефона. Така и презумпцията на чл.21 ал.3 СК счита за оборена, а собствеността на ответницата на база тази презумпция – моли за отричане на осн. чл.21 ал.4 СК, с присъждане и на съдебни разноски.

В о.с.з. ищецът поддържа твърденията си, заявява готовност да постигне спогодба с ответницата, но едва след решението на първоинстанционния съд.

В срока по чл.131 от ГПК ответницата депозира писмен отговор, с който оспорва допустимостта на иска с оглед решението по гр.д. №149/2004г. на ВРС.

По фактите не оспорва, че страните са бивши съпрузи, сключили брак (втори) през 1990г., който бил прекратен с развод през 2021г.; че през брака, с договор за издръжка и гледане, отразен в НА №28/ 17.12.1992г., тогавашните съпрузи придобили от С. С. Д., майка на ищеца, правото на собственост върху исковия апартамент №23 в гр. Варна, ул. „***“ №*, ет.*, срещу задължение за издръжка и гледане.

Оспорва обаче всички останали твърдения, както и основателността на предявения иск. Оспорва категорично обвиненията за дезитересираност както към семейство, така и към майката на ищеца и праводателка по договора. Още възразява ищецът да е полагал сам лични и финансови грижи за майка си, като твърди, че той не е полагал изобщо никакви грижи. Излага подробни твърдения, че човекът, който се е грижил за всички нужди на семейството и на майката на ищеца, е била именно ответницата. Р.В. е осигурявала постоянно храна и лична помощ на С. Д.; постоянно е чиситла, поддържала и дори ремонтирала дома ѝ, за да се чувства Д. добре; основно В. плащала сметките за битови услуги за дома на семейството; двете са имали близки и добри отношения. След като заминала за Гърция през 2002г. пак Р.В. осигурявала изцяло материалната издръжка на семейството и на майката на ищеца, като постоянно пращала пари, докато В.В. не работел и не изкарвал никакви средства. Така съпругата, а не синът ѝ, С. Д. възприемала като спокойния и сигурен човек в семейството, дори и когато Д. се оплаквала от

недобротото държание на В.В. към нея. Всичко това Р.В. правела с отговорност и отношение като за нейна майка, а В.В. не участвал с нищо в грижите. Поради това и спорният апартамент №23 в гр. Варна, ул. „***“ №*, бил придобит с грижи само на съпругата. За същото сочели и мотивите на решението по гр. д. №149/2004г. на ВРС, с предмет искове по чл.26 ЗЗД, чл.30 ЗН и чл.87 ЗЗД.

Посочва още подробно работните си места във времето, със средствата от заплата от които ответницата се грижела за семейството си, докато съпругът не работил нищо и разчитал само на нейната заплата. Оспорва и фактическата раздяла да е била 1995-6г., счита че тя настъпила през 2009г. след неморални действия на ищеца към сина им А.. Поддържа, че единствената цел на предявения иск е да бъде осуетена съдебната делба на процесния апартамент, предмет на висящото и спряно в момента гр. дело №7792/2021г. на ВРС, образувано по нейна искова молба.

Моли за отхвърляне на предявения иск и за съдебни разноски. В о.с.з. тя поддържа възраженията си, заявява готовност за спогодба с ищеца, но тъй като е получила предложението преди съдебното заседание не е могла да вземе решение.

След съвкупна преценка, заедно и поотделно, на приетите доказателства по делото, при отчитане на становищата на страните и при съобразяване на приложимата към конкретния случай нормативна регламентация, съдът приема за установено **от фактическа и правна страна следното:**

По допустимостта: Възраженията на ответницата не се споделят, защото е видно от представения препис от решение по гр. дело №149/2004г. на ВРС, че то е с предмет искове по чл.26 ЗЗД, чл.30 ЗН и чл.87 ЗЗД, поради което СПН по предявения иск по чл.21, ал.4 СК няма как да има. Но има спор за вещните права върху процесния имот. Поради това искът е допустим.

Правна рамка: Съобразно чл.21, ал.1 и ал.3 от СК относно характера на придобитата през време на брака съсобственост е налице обща презумпция за съвместен принос, което налага страната, домогваща се да я обори, да докаже пълно и главно изключителният неин принос в придобиването. Конкретно при отрицателния иск по чл.21, ал.4 от СК обаче, за разлика от исковете по чл.23 от СК, приносът на съпрузите може да се изразява в различни форми, само една от които е влагането на парични средства за придобиването на имота или респективно на лични усилия за изпълнение на задълженията към праводателя, заедно и с другите предвидени в чл.21, ал.2 от СК форми - полагането на труд и грижи в домакинството, за децата и други. Ето защо за разлика от исковете за пълна или частична трансформация, при иска по чл.21, ал.4 от СК спорът е относно пълната липса на принос на ответната страна по всички посочени параметри. И при това не е достатъчно установяването на значителен превес на приноса на единия пред този на другия, доколкото СК номинално не изисква равен такъв от страна на двамата съпрузи. Следователно само едноличната роля на ищеца по всички горепосочени проявни форми на съвместния принос, за разлика от напълно липсващата

такава на ответника, могат да обосноват основателност на иска по чл.21, ал.4 от СК. Съответно този извод не може да се базира на предположение, а следва да бъде цялостно и главно доказан от ищеца, тъй като целта е цялостното оборване на презумпцията на закона. А преценката е винаги конкретна за всеки отделен случай. Обобщено в този смисъл и мотивите на съдебната практика по тези иски (като например *Определение №205 от 16.05.2022г. на ВКС по гр. д. №4196/2021г., II г.о.; Решение №20/26.02.2021г. на ВКС по гр. д. №1409/2020г., I г.о.; и други*).

По тежестта на доказване: От горното следва, че в тежест на ищеца по делото е да докаже пълно и главно всички положителни твърдения, на които основава иска си, в това число: полаганите само от ищеца лични и материални грижи за праводателя на страните по договора за издръжка и гледане от сключването му и до смъртта на праводателя; полаганите само от ищеца лични и финансови грижи за дома, за децата и за семейство през същия период; за абсолютната липса на принос и участие на ответната страна по придобиване искивия имот и по повод семейството; всички - на база въведените фактически твърдения за тези обстоятелства.

При цялостно доказване от ищеца на горните обстоятелства, в тежест на ответницата по делото е да докаже положителните твърдения, на които базира възраженията си, в това число: полаганите само или и от ответницата лични и материални грижи за праводателя на страните по договора за издръжка и гледане от сключването му до смъртта на праводателя; респ. полаганите само от ответната страна лични и финансови грижи за дом, деца и семейство през същия период; всички - на база твърдения за тези групи обстоятелства.

Безспорните обстоятелства по делото са приети изрично за такива с акта на съда по чл.146 от ГПК и те са: че страните по делото са бивши съпрузи, сключили брак (втори) през 1990г., който бил прекратен с развод през 2021г.; че през брака, с договор за издръжка и гледане, отразен в НА №28/17.12.1992г., тогавашните съпрузи придобили от С. С. Д., майка на ищеца, правото на собственост върху искивия апартамент №23 в гр. Варна, ул. „***“ №*, ет.*, срещу задължение за издръжка и гледане. За същите данни свидетелстват и представените бракоразводно решение от 15.06.2022г. по гр.д. №12857/2019г. на ВРС, удостоверение за семейно положение от общ. Варна и НА №28/17.12.1992г., том 32, нот. д. №9376/1992г. на н-с при ВРС. Ето защо горните обстоятелства съдът приема за изяснени по делото.

Спорът по делото е за това кой от бившите съпрузи и доколко е полагал лични и материални грижи в периода 1992-2002г. към праводателката (майката на ищеца) по договора за издръжка и гледане от 1992г. и съответно за дома, за децата и за семейство през същия период и до фактическата раздяла. По него, за случая, съдът приема следното:

Относно тези релевантни въпроси не са ангажирани нито писмени, нито експертни, нито други доказателства, освен показанията на двамата свидетели на ищеца по делото. Действително показанията на св. Д. И. и В. Б. са обективни и в известна част базирани на лични впечатления. Видно е от тях още, че винаги когато майката на ищеца С. Д. е живяла през лятото на лозето

на В.В., последният се е грижел за нея и за къщата там, плащал е задълженията на къщата и заедно с това е работел. Но това е крайно недостатъчно да установи изключителен личен принос на ищеца, най-малкото защото тези свидетели изобщо не дават показания за грижите за дома, семейството и децата на В., нито пък изясняват отношенията му със съпругата му Р.В. в контекста на соченото заминаване на В. през 1996г. Нещо повече – дори тези свидетели посочват, че през лятото „баба С.“ е живееела на лозето със сина си, а през другото време на годината – в апартамента ѝ, което потвърждават и свидетелите на ответницата. За периода „извън лятото на лозето“ обаче св. Д. И. и св. В. Б. нямат впечатления, видно от показанията им. Следователно тези свидетели могат да изяснят само част, при това по-кратка във времево отношение, от релевантните обстоятелства по случая, за периода 1992-2000г. (ако би се приело че от 2000г. до смъртта ѝ през 2002г. С. Д. е живяла изцяло със сина си). Но което, дори само по себе си, е крайно недостатъчно за изискуемото цялостно и пълно доказване на едноличен принос, в по-горе обяснените проявни форми.

Още повече при насрещните свидетелски показания в обратен смисъл, които дори (за св. С. В.) да бъдат ценени корективно на осн. чл.172 от ГПК (която разпоредба обаче не изключва априори такива показания, които при това в случая са може би най-преки и последователни от цялостните във времето отношения в семейството), доколкото целят насрещно доказване, са достатъчни да опровергават и без това недоказаните в цялост ищцови твърдения. Видно е от показанията на св. С. В. и св. К. Д., че в периодите, когато С. Д. е живяла в нейния апартамент, съпругата Р.В. е поемала основните ежедневни битови задължения и грижи за дома и семейството, както и за свекърва си (апартаментите са били близо), а последната също помагала на снаха си - двете имали добри отношения. През годините В.В. бил по цял ден на работа и почти не отделял време за семейството. И двамата съпрузи, в различна степен, участвали в разходите за семейството, като съпругата дори приоритетно финансирала ремонтите на дома. Р.В. заминала да работи в Гърция едва през 2002г., като от работата изпращала пари на дъщеря си, с която тя помагала на баба си. Дори само дотук показанията на свидетелите на ответниците не са опровергани от свидетелите на ищеца, които просто не съдържат показания за тези аспекти отношенията между съпрузите, относими към приноса им за семейството. Ето защо гласните доказателства на ответницата още веднъж разколебават и без това недоказаните в цялостен обем твърдения на ищеца.

При липсата на други доказателства по делото и съпоставимия анализ на приетите гласни доказателства съдът намира, че ищецът изобщо не проведе изискуемото пълно и главно доказване на предпоставките по чл.21, ал.4 от СК, в изяснените по-горе принципни смисъл и обем. Защото както се посочи, дори да би се приело, че ищецът би имал значителен превес пред приноса на ответницата, което трудно би могло да се обоснове доказателствено, това отново не би било достатъчно, след като СК номинално не изисква равен такъв от страна на двамата съпрузи. За изключителен принос на ищеца пред нулев на ответната страна в случая е невъзможно да се говори.

Поради което и предявеният иск следва да бъде отхвърлен.

По разноските: Предвид изхода по спора и на осн. чл.78, ал.3 от ГПК на ответника се следват сторените от него разноски. В случая лично направени от ответницата такива няма, но с оглед договорената правна защита и съдействие от адвоката ѝ, при условията на чл.38, ал.1, т.3 от ЗАдв (които не са оспорени), то в полза на адвоката се следва минималния по Наредба №1/2004г. хонорар в размер на 2168.97лв., с оглед интереса по делото.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на В. АП. В., ЕГН*****, с адрес гр. Варна, ул. „*****“ №*, ет.*, ап.*, за **признаване за установено** в отношенията между страните, че ответницата Р. ИВ. В., ЕГН*****, с адрес гр. Варна, ул. „*****“ №*, ет.*, ап.*, **не притежава собственост** върху апартамент №23 в гр. Варна, ул. „*****“ №*, ет.*, съставляващ самостоятелен обект с идентификатор №10135.1502.57.3.23, по КК и КР на гр. Варна, одобрени със Заповед №РД-18-98/10.11.2008г. на изп. д. на АГКК-Варна, при граници както следва: на същия етаж: ид. №10135.1502.57.3.22 и ид. №10135.152.57.3.24, под обекта: ид. №10135.1502.57.3.19; над обекта: ид. №10135.1502.3.27, ведно с прилежащите избено помещение №23 и съответните идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху дворното място, **поради пълна липса на съвместен принос в придобиването на имота**, придобит по време на брака между страните, с договор за издръжка и гледане, отразен в НА №28 от 17.12.1992г., том 32, нот. дело №9376/1992г. на н-с при ВРС, по който в полза на праводателя С. С. Д. бил престира само ищеца,

на правно основание чл.21, ал.4 от СК.

ОСЪЖДА В. АП. В., ЕГН***** , да заплати на адв. В.С. от ВАК, сумата **2168.97лв.** – адвокатски хонорар по делото пред ВОС, на осн. чл.38, ал.1, т.3 от ЗАдв вр. чл.78, ал.3 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Апелативен съд – Варна, в двуседмичен срок от получаване на съобщението.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____